

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **P.J. - MONT, spol. s r.o.**, IČ: 27687821
sídlem Řípov 42, 674 01 Třebíč
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Radanem Tesařem
sídlem náměstí Míru 15, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. 134/17/5100-41452-712099

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 1. 2017, č. j. 134/17/5100-41452-712099, a zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště v Třebíči, ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1686901/16/2912-00540-704322, č. j. 1686933/16/2912-00540-704322, č. j. 1686956/16/2912-00540-704322, č. j. 1686988/16/2912-00540-704322, č. j. 1686992/16/2912-00540-704322 a č. j. 1687019/16/2912-00540-704322, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám JUDr. Ing. Radana Tesaře, advokáta se sídlem náměstí Míru 15, Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Zajišťovacími příkazy ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1686901/16/2912-00540-704322, č. j. 1686933/16/2912-00540-704322, č. j. 1686956/16/2912-00540-704322, č. j. 1686988/16/2912-00540-704322, č. j. 1686992/16/2912-00540-704322 a č. j. 1687019/16/2912-00540-704322 (dále jen „zajišťovací příkazy“), Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště v Třebíči (dále jen „správce daně“) uložil žalobci, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2013, únor 2013, duben 2013, červen 2013, říjen 2013 a listopad 2013, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu v celkové výši 796 772 Kč. Proti zajišťovacím příkazům brojil žalobce odvoláním, které bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. 134/17/5100-41452-712099 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítnuto a zajišťovací příkazy jím byly potvrzeny.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí (potažmo také zajišťovacích příkazů) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že správce daně i žalovaný opírají své úvahy o nepravdivé, klamné, spekulativní a účelově interpretované informace. Jejich jediným cílem bylo za každou cenu získat finanční prostředky žalobce, přičemž *de facto* nahradily běžný platební výměr a běžné daňové řízení. Není dán důvodný předpoklad budoucího stanovení daňové povinnosti, neboť plnění poskytnuté žalobci společností JR HIGHLANDER s. r. o. nebyly montážní a svářečské práce, ale prefabrikace (výroba) potrubí (až na jeden případ) či prefabrikace (výroba) stavebních dílců na dětský dům v Praze, přičemž toto plnění odpovídá číselnému kódu CZ-CPA 23. Z plnění byl proto oprávněně uplatněn odpočet. Správce daně tedy plnění klasifikoval nesprávně. U plnění se uplatní běžný režim zdanění, nikoliv režim přenesení daňové povinnosti. Pochybnosti vyjádřené v zajišťovacích příkazech nebyly v rámci nalézacího řízení správcem daně ani řešeny. Je nepřijatelné, aby vydání napadeného rozhodnutí a zajišťovacích příkazů bylo odůvodněno toliko skutečností, kterou správce daně v nalézacím řízení vůbec nerozporuje a která je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a předloženými prostředky.
3. Dále žalobce namítá, že není dána ani podmínka nedobytnosti v budoucnu stanovené daňové povinnosti. Účetní hodnota aktiv žalobce převyšuje hodnotu cizích zdrojů o cca 3 mil. Kč, přičemž výše údajně v budoucnu stanovené daňové povinnosti činí necelých 800 tis. Kč. Navíc tržní hodnota vozidel je vyšší než jejich účetní hodnota a již před vydáním zajišťovacích příkazů žalobce nabyt nemovitou věc v tržní hodnotě 15 mil. Kč, za níž uhradil v rámci exekuční dražby pouze cca 7,3 mil. Kč. Není přijatelný spekulativní závěr, že může dojít k převedení majetku na někoho jiného či že snad pohledávky žalobce přinesou nízký výnos. Správce daně ani žalovaný žádné aktivní snahy daňového subjektu o vyvedení majetku neprokázali. Správce daně toliko spekuluje o budoucím chování žalobce ohledně převodu motorových vozidel a bez jakéhokoliv důkazu tvrdí, že se nepodařilo zjistit místo jejich výskytu. Žalovaný zpochybňuje bonitu pohledávek žalobce, aniž by svá tvrzení opřel o jakýkoliv důkaz či indicii. I kdyby všichni věřitelé započali s vymáháním

nesplatných pohledávek, mohlo by bez prodlení dojít k uspokojení údajné daňové pohledávky. Žalovaný a správce daně odůvodňují vznik odůvodněné obavy nedostatkem finančních prostředků na bankovních účtech, aby však současně uvedli, že stav finančních prostředků může být značně variabilní či že jde o vysoce likvidní prostředky. Ať by na bankovních účtech byly či nebyly finanční prostředky, byla by tato skutečnost žalovaným automaticky brána jako negativní, resp. zcela bez významu. Pokud by správce daně postupoval s patřičnou pečlivostí, zjistil by, zda je žalobce vlastníkem nějaké nemovité věci. I kdyby se Česká spořitelna chtěla uspokojit ze zástavy, tak by i po uhrazení dražební ceny nebyl problém případnou daňovou pohledávku uhradit. Žalobce nečinil žádné kroky s cílem znemožnit budoucí výběr daně, naopak svůj majetek zvyšoval. Správce daně ani žalovaný navíc neuvedli žádnou přezkoumatelnou úvahu stran toho, zda v důsledku vydání zajišťovacích příkazů nebude výběr daně v budoucnu složitější, než kdyby žalobce mohl ve své činnosti řádně pokračovat.

4. Nakonec žalobce namítá, že správce daně a žalovaný rezignovali na úvahu o nutnosti aplikace § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), tj. že zajišťovací příkazy byly účinné a vymahatelné okamžikem jejich vydání, čímž byly zatíženy nepřezkoumatelností. Zákonodárce stanovil tři možnosti, které podléhají striktním pravidlům a různou intenzitou zasahují do práv daňového subjektu. Správce daně je povinen odůvodnit, proč bylo nutné aplikovat tu nejpřísnější možnost.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Správce daně z povahy věci nemůže nalézací řízení nahradit řízením o zajištění daně. Správce daně vychází pouze z kvalifikovaného odhadu na základě dosavadních výsledků kontrolních zjištění anebo na základě poznatků z jeho vyhledávací činnosti. Žalovaný nerozporuje, že vlastnictví nemovitých věcí je pozitivní skutečností, která by mohla rozptýlit obavu správce daně, nicméně na předmětných nemovitostech vázne zástavní právo. I když žalobce uvádí, že v případě jejich prodeje by mohl být uspokojen i správce daně, on sám nemovitost v hodnotě cca 15 mil. Kč koupil za cca 7 mil. Kč. V případě nuceného prodeje by pak mohly vzniknout další náklady. Správce daně postupoval s veškerou péčí, kterou lze od něho důvodně očekávat. K zápisu vlastnického práva došlo až po vydání zajišťovacích příkazů. Úvahu o hrozícím nebezpečí z prodlení nelze posuzovat odděleně od zbytku odůvodnění zajišťovacích příkazů. Závěry, které podmiňují aplikaci § 103 zákona o dani z přidané hodnoty se do značné míry doplňují a překrývají s tím, co zakládalo úvahu o budoucí nedobytnosti daně ve smyslu § 167 daňového řádu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 51 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

7. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.
8. V první řadě se soud zabýval námitkou, že neexistuje předpoklad stanovení budoucí daňové povinnosti. Tuto námitku shledal důvodnou.
9. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu platí, že je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.
10. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), „při vydávání zajišťovacího příkazu nebude na místě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím.“ Nejvyšší správní soud ovšem ve svém rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, upřesnil, že „nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Správce daně je povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 odst. 1 d. ř. tak nelze vztahovat pouze k budoucí vymahatelnosti daně, ale k celé dispozici tohoto ustanovení, tj. právě i k otázce daňové povinnosti, jež dosud není splatná, popř. bude teprve v budoucnu stanovena. Jedná se tedy také o otázku přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. Odůvodnění rozhodnutí správce daně, respektive jeho úvahy v tomto směru, podléhají plnému soudnímu přezkumu.“
11. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud také připustil, že například nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně mohou být kompenzovány jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku. Aby ovšem soud mohl takový závěr učinit, musí být primárně oba tyto prvky přezkoumatelným způsobem odůvodněny. V projednávané věci tomu tak ale ve vztahu k pravděpodobnosti budoucího stanovení daně rozhodně není.
12. K samotným důvodům budoucího stanovení daně správce daně v zajišťovacích příkazech uvedl následující: „Dle skutečností zjištěných správcem daně v souladu s ustanovením § 93 odst. 2 daňového řádu kontrola prováděná u korporace JR HIGHLANDER s. r. o. a dále dle odpovědi na výzvu k poskytnutí informací č. j. 214536/16/2912-60564-706071 ze dne 12. 02. 2016 od korporace JR HIGHLANDER s. r. o., fakturovala korporace JR HIGHLANDER s. r. o. montážní a svářečské práce s DPH na výstupu, ačkoli se jedná o práce odpovídající číselnému kódu kvalifikace produkce CZ-CPA 41 až 43. Korporace JR HIGHLANDER s. r. o. proto měla tyto práce vykázat v rámci režimu přenesení daňové povinnosti dle ustanovení § 92e odst. 1 zákona [o dani z přidané hodnoty], jako dodavatel zboží či poskytovatel služby.“ Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl prakticky totéž, pouze dodal, že „[d]osaďovací stav dokazování v rámci daňové kontroly tak nasvědčuje tomu, že odvolatel nebude schopen prokázat, že uplatněné daňové odpochty byly uplatněny oprávněně ve smyslu § 72 a § 73 zákona [o dani z přidané hodnoty].“

13. Úvaha, že fakturované služby měly být vykázány v režimu přenesení daňové povinnosti (a žalobci tak u nich nepříslušel odpočet daně z přidané hodnoty) je zcela nedostatečná ze dvou důvodů.
14. Předně správce daně i žalovaný uvádějí, že tato skutečnost plyne z odpovědi na výzvu k poskytnutí informací č. j. 214536/16/2912-60564-706071 ze dne 12. 02. 2016, ačkoliv tomu tak zjevně není. Tato odpověď neobsahuje žádné tvrzení korporace JR HIGHLANDER s. r. o., obsahuje pouze přílohy (faktury a příjmové pokladní doklady), tyto přílohy se nevztahují k obdobím, kterých se týkají nyní posuzované zajišťovací příkazy, a navíc tyto přílohy ve vztahu k žalobci uvádějí (byť se jedná pouze o formální doklad), že předmětem fakturace byla vždy prefabrikace potrubí. Vychází-li soud toliko z pojmu prefabrikace, pak ten sám o sobě rozhodně automaticky neznamená montážní a svářečské práce. Obecně prefabrikace znamená hromadnou výrobu stavebních dílů (viz např. <https://cs.wikipedia.org/wiki/Prefabrikace>). Aby správce daně mohl dovodit, že v konkrétním případě nejde o hromadnou výrobu v provozovně dodavatele, nýbrž montážní a svářečské práce u odběratele, musel by provést alespoň základní úvahu vycházející z konkrétních skutkových zjištění. V projednávané věci tak ovšem neučinil.
15. Druhým důvodem je skutečnost, že jediným konkrétním podkladem, na který správce daně odkázal, je výše uvedená odpověď na výzvu. Ve zbytku pouze zcela neurčitě odkázal na skutečnosti zjištěné v souladu s § 93 odst. 2 daňového řádu. Soud se může toliko domnívat, že správce daně dále vycházel z protokolů o výsledku svědků a konání ústního jednání, které jsou spolu s výše uvedenou odpovědí na výzvu rubrikovány pod číslem 5 veřejné části daňového spisu. Ani tak ovšem nemůže nahradit chybějící úvahu správce daně o tom, co z výpovědí jednotlivých osob dovozuje – proč má za to, že korporace JR HIGHLANDER poskytovala žalobci montážní a svářečské práce.
16. Soud zdůrazňuje, že obsahem zajišťovacích příkazů nemusí být podrobné odůvodnění budoucího stanovení daně. Jestliže však správce daně shledává pravděpodobnost budoucího stanovení daně v tom, že formálně předložené doklady neodpovídají skutečnosti (zde konkrétně v tom, že fakturovaná prefabrikace ve skutečnosti představuje montážní a svářečské práce), musí takový závěr alespoň v základní rovině zdůvodnit. V projednávané věci tak ale neučinil.
17. Lze uzavřít, že posuzované zajišťovací příkazy neobsahují přezkoumatelné odůvodnění přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, jak požaduje shora citovaná judikatura. Jelikož tento nedostatek nenapravil ani žalovaný, je nutno také napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
18. Ačkoliv již shora uvedený závěr postačuje k tomu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, považuje za vhodné se ve stručnosti vyjádřit také ke splnění další zákonné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, kterou je odůvodněná obava, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.
19. Jakkoliv soud připouští, že u žalobce existují určité indicie podporující obavu o vybrání v budoucnu stanovené daně, tyto indicie při posouzení všech okolností případu nejsou natolik silné, aby odůvodňovaly vydání zajišťovacího příkazu. Za tyto indicie považuje soud skutečnost, že stav peněžních prostředků na bankovních účtech žalobce byl v daném okamžiku ve výrazném debetu a že již v minulosti musela být vůči žalobci pro daňový nedoplatek vedena exekuce. Stejně tak by takovou indicií mohlo být to, že korporace JR HIGHLANDER s. r. o. měla téhož jednatele, přičemž v průběhu daňové kontroly tato

korporace jednatele změnila na osobu, která je jednatelem v dalších 33 korporacích a je nekontaktní. Pro takovou úvahu (co se týče nekontaktnosti jednatele) ovšem daňový spis neobsahuje dostatek podkladů.

20. V každém případě však pro učinění závěru o odůvodněné obavě o vybrání v budoucnu stanovené daně nepostačuje pouze několik indicií, nýbrž musí být vyhodnocena celková hospodářská situace daňového subjektu, a rizikovost případného vyhýbání se plnění daňové povinnosti je nutno posuzovat s ohledem na veškeré okolnosti každého jednotlivého případu.
21. Co se týče hodnocení celkové hospodářské situace žalobce, považuje soud úvahy žalovaného za poměrně jednostranné a směřující k jedinému možnému závěru (ovšem nikoliv pouze v této věci, nýbrž také v jakékoliv jiné). Ve vztahu k aktivům totiž konstatuje, že se buďto jedná o vysoce likvidní majetek (zásoby, motorová vozidla, finanční prostředky na bankovních účtech), nebo jde o aktiva, u nichž nelze očekávat významný exekuční výnos (pohledávky, nemovitá věc zatížená zástavním právem). Obě tyto kategorie jsou přitom do značné míry definovány poptávkou po daném majetku. Existuje-li dostatečná poptávka, lze majetek rychle zpeněžit za obvyklou cenu (tj. jde o likvidní majetek). Je-li poptávka nízká, nelze majetek v krátkodobém horizontu zpeněžit vůbec, nebo jedinečně za cenu nižší, než je cena obvyklá (tj. výnosnost je nízká). Uvedené ovšem neznamená, že by existovaly pouze dvě kategorie majetku, neboť přechod mezi oběma krajními situacemi je plynulý. Pripustil-li by soud kategorické hodnocení žalovaného, zbýval by patrně pouze velmi omezený okruh majetku, který by žalovaný považoval za likvidní „tak akorát“, aby vyloučil obavu, že se ho před případnou exekucí daňový subjekt zbaví nebo že případná exekuce nepovede k uhrazení daňové pohledávky. Lze uvažovat o právně nezatížených nemovitých věcech, nicméně soudu je z úřední činnosti známo, že i ty považují správci daně za vysoce likvidní (tak tomu bylo například ve věci posuzované zdejší soudem v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 31 Af 1/2017-92).
22. Také proto pro obavu o vybrání daně nepostačuje zjištění, že majetek daňového subjektu je likvidní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29, možnost, že daňový subjekt provede kroky k vyvedení aktiv, nelze vyloučit nikdy a u nikoho. Existence likvidních aktiv přitom svědčí právě pouze o takové možnosti. Aby správce daně mohl nabýt odůvodněnou obavu z toho, že se tak skutečně stane, musely by dále přistoupit další skutečnosti. Typickým případem je situace, kdy daňový subjekt činí kroky k ukončení či výraznému omezení ekonomické činnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Afs 250/2017-37). Nejenže v projednávané věci nic takového zjištěno nebylo (ačkoliv daňová kontrola byla zahájena již 6. 1. 2016 a zajišťovací příkazy byly vydány až 9. 11. 2016), žalobce dokonce činil kroky, které lze v obecné rovině hodnotit jako rozvoj ekonomické činnosti. Nabyl totiž významná aktiva, konkrétně nemovitou věc, jejíž tržní cena byla odhadnuta Českou spořitelnou, a. s., jakožto zástavním věřitelem na více než dvojnásobek ceny pořizovací.
23. Ačkoliv soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za pochybení správce daně, že nezjistil, že v době vydání zajišťovacích příkazů probíhalo vkladové řízení týkající se dané nemovité věci, zcela jistě bylo pochybením žalovaného, že ve světle této nově zjištěné skutečnosti (na kterou žalobce poukázal v odvolání) nepřehodnotil závěry správce daně. I když bylo zároveň k dané nemovitosti zřízeno zástavní právo, je patrné, že pořizovací cena činila v dražbě pouze 7 333 333 Kč. Lze předpokládat, že tato částka také představuje výši zastavené pohledávky z titulu úvěru na pořízení dané nemovitosti. Stanovisko žalovaného,

že výnos z jejího případného prodeje by připadl zástavnímu věřiteli, proto neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Poukazuje-li nyní žalovaný nově ve svém vyjádření k žalobě na to, že sám žalobce danou nemovitost nabyl za cca 7 mil. Kč., pak z této skutečnosti rozhodně nelze usuzovat, že v případě exekuce na majetek žalobce by byla daná nemovitost opět vydražena za danou cenu. Neměl-li žalovaný k dispozici jiné podklady, měl vycházet z obvyklé ceny nemovité věci stanovené Českou spořitelnou, a. s. na 15 mil. Kč.

24. S ohledem na to, že žalobce v průběhu daňové kontroly, která v době vydání zajišťovacích příkazů trvala již deset měsíců, nečinil kroky k vyvedení aktiv, nýbrž naopak nabyl nemovitou věc, jejíž tržní hodnota i po odečtení hodnoty na ní váznoucího zástavního práva vysoce převyšovala částku daně, která měla být v budoucnu stanovena, nebyla na místě odůvodněná obava, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

V. Shrnutí a náklady řízení

25. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se důvod zrušení vztahuje také na samotné zajišťovací příkazy, rozhodl soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. také o jejich zrušení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč. Ačkoliv žalobce požadoval dále náhradu nákladů řízení spočívající v odměně zástupce za úkon právní služby, kterým měla být další porada s klientem, soud v této části žalobci nevyhověl. Žalobce totiž žádnou poradu s klientem nedoložil a nedoložil ani, že by přesahovala jednu hodinu, jak požaduje § 11 odst. 1 písm. c) citované vyhlášky. Nutno podotknout, že by žalobce pro tyto účely musel doložit také první poradu s klientem (neboť v opačném případě by se nemohlo jednat o poradu další), což také neučinil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. listopadu 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu